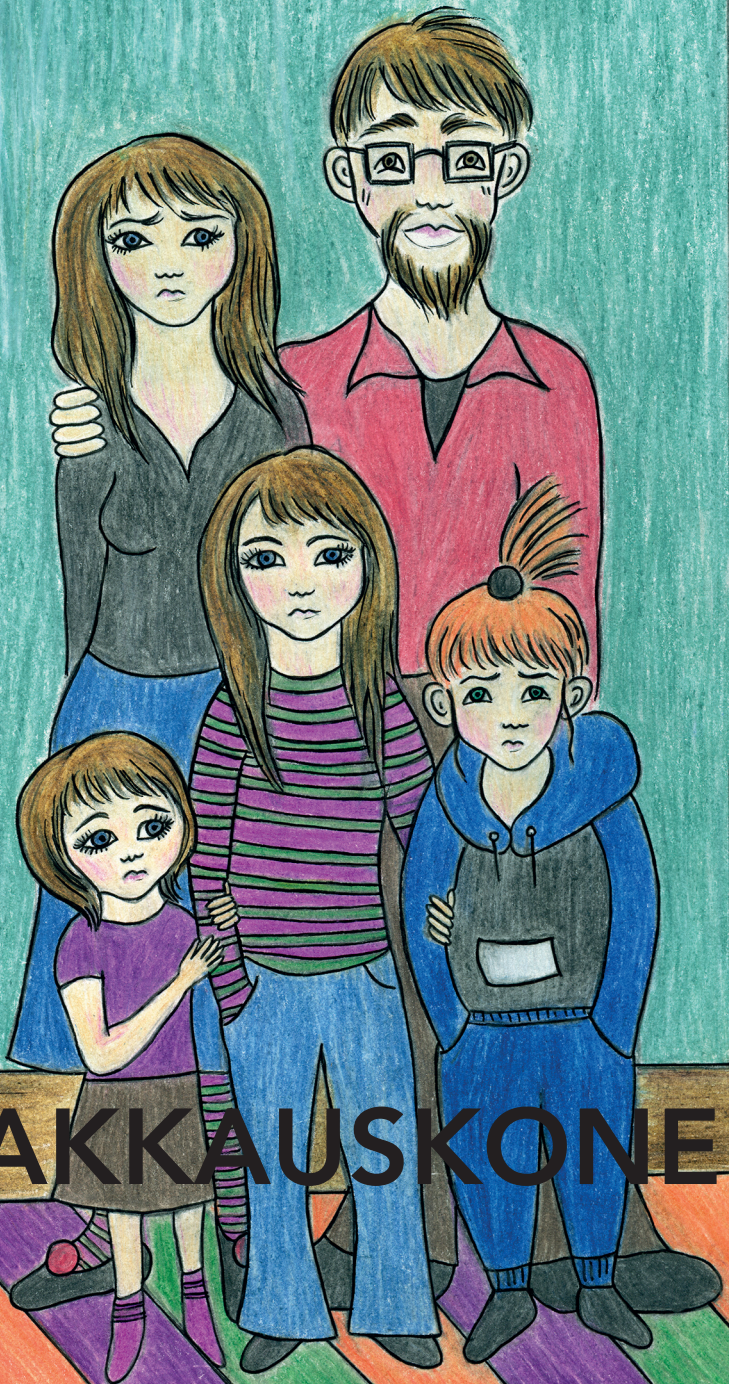

Heli Haavisto

RAKKAUSKONE

RAKKAUSKONE

Heli Haavisto

RAKKAUSKONE

kuvittanut

Heli Haavisto

Tarina: Heli Haavisto

Kuvat: Heli Haavisto

Ulkoasu: Sari Tähtinen

© 2023 Heli Haavisto

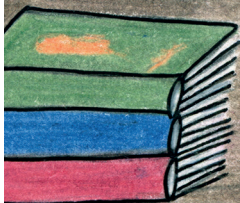
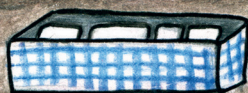
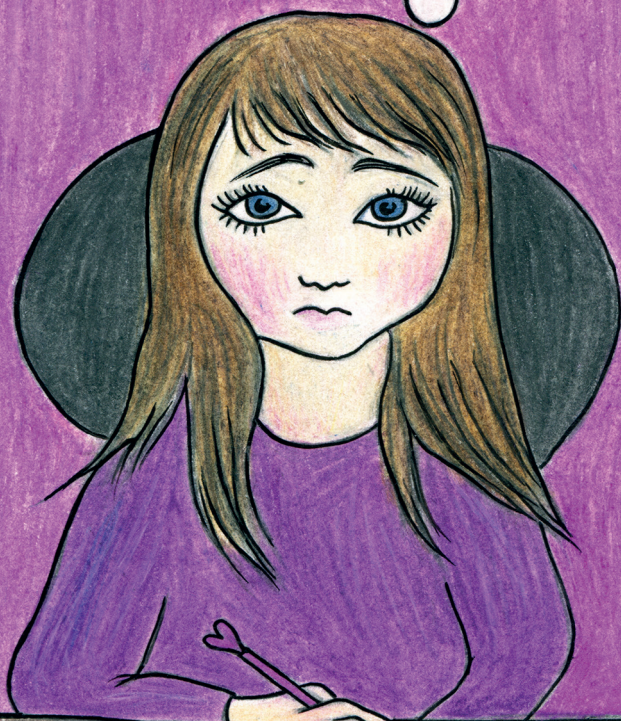
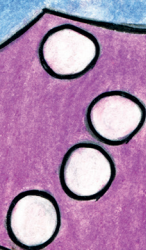
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0016-3

Sisältö

Rakas päiväkirja,	7
Meidän perhe	13
Aili, Nappi ja mä	17
Pupu Ruppunen	21
Napin silmät	23
Sydänasioita	27
Kunpa isä keksis	37
Suurten Keksintöjen Päivä	45
Pikku Apulainen	53
Pikku Apulainen lentää	57
Aili ja Mari	67
Kokous	73
Epäluuloinen Marja Aromaa	85
Isän suuri tilaisuus	93
Pannukakkua	97
Hyvää rakkausaamua!	101
Rakkauskone	115
Tapaus Roskanaattori	120
Anselmi ja Daalia	126
Rakkauskone toimii	137
Pussailua	143
Isän suunnitelma	149
Äiti ei rakastu	155
Lauantai	161
Pilkkutautiset karkurit	167
Pupu Ruppunen puuttuu asiaan	173
Poliisit	181
Eläinlääkärissä	187
Mutka matkassa	193
Rakkauskoneen sirpaleet	203

Rakas päiväkirja,

Se oli marraskuun loppu, kun mä ekan kerran huomasin, ettei kaikki ollu hyvin. Isästä oli tullu surullinen. Se on ammatiltaan keksijä, mutta nyt se ei ollu keksiny pitkään aikaan mitään. Äiti oli sille siitä tosi vihanen.

– Siis ihan totta Pentti? Sitäkö varten mä käyn töissä joka päivä, että sä voit vaan röhnöttää täällä tekemättä mitään?

Niin se räyhäs. Siis äiti. Ei nyt ihan joka ilta, mutta liian usein.

Ja me kuunneltiin. Aili, Nappi ja mä. Siis Jonttu. Ja vaikka mä en oookkaa ihan varma, onko Jumala oikeesti olemassa, yhen kerran mä kokeilin rukoilla sitä. Jos se vaikka auttais.

”Rakas Isä Taivaassa”, mä sanoin. Menin oikeen lattialle polvilleni, siihen sängyn viereen. Niinkun sellasissa lasten tauluissa lapset aina menee. ”Anna isälle joku idea. Oo kiltti”.

Mutta ei Jumala antanu. Ei se varmaan kuullu, kun maailmassa on niin paljon muitaki ihmisiä, joita sen pitää kuunnella. Ja tilanne vaan paheni ja isästä tuli entistä surullisempi. Ja äidistä entistä vihasempi.

Kunpa se olis vaan tajunnu hidastaa tahtia. Siis äiti. Siis siivoomisen tahtia. Me oltiin nimittäin jo aikaa sitten tajuttu, että siinä oli selvä yhtälö. Vähän niin kun matemaattinen

kaava. Mitä enemmän äiti siivos, sen vähemmän isä keksi.

Mutta ei äiti tietenkään sitä uskonu, vaikka me yritettiin sille sanoo.

– Jonkun se pitää tuoda rahaa tähänkin taloon, se vaan ärähti ja alko heti mulkoilla isää. Mikä sai tietenki isän menemään työhuoneeseen, että edes vähän näyttäis siltä, että sekin tekee jotain.

Mutta ei se siellä mitään tee, mä tiedän. Istuu vaan.

Viimeks eilen illalla me mietittiin Napin ja Ailin kanssa, että jotain pitäis tehdä. Saada vaikka äiti niin kipeeks, ettei se vois mennä töihin. Sillon sen olis pakko ottaa rennommin ja isälläki olis joku mahdollisuus päästä taas keksimisen vauhtiin. Mä ehdotin, että piilotettais kaikki äidin hatut ja hanskat, niin että sen pitäis mennä ilman niitä ulos. Äiti sanoo aina, että se vilustuu herkästi kun se on sellanen vilukissa. Mut Ailin mielestä mun idea oli ihan lälly. Ite se ehdotti sitä samaa mitä se ehdottaa aina: banaaninkuorta. Se on ehdottanu sitä monta kertaa sen jälkeen, kun se kerran näki miten joku mies ostarilla liukastu banaaninkuoreen. Niin kun jossain vanhoissa elokuvissa. Ei Aili oikeesti oo ilkee, mutta joskus se on vähän kova. Sen mielestä se miehen kaatuminen näytti hassulta.

Mut mä sanoin, ettei me voida niin tehdä, koska se on vaarallista. Äitihän voi lyödä päänsä ja joutua vaikka sairaalaan. Onneks mä oon vanhempi kun Nappi ja Aili ja saan päättää.

Ailia suututti, mutta sitten se unohtu kun keittiöstä alko kuulua meteliä. Me mentiin kattomaan ja äitihän siellä taas karju. Että pitääkö hänen töistä tultuaan vielä kauppaankin lähtee. Ja siivota. Ihan niin kun sitä ei sais jo töissä tarpeeks tehdä.

Isä istu siinä keittiön pöydän ääressä ja näytti niin surkeelta että muaki alko itkettää. Mut ei se sanonu mitään. Kyllä se tietää ettei sen kannata, kun äiti kuitenkin on parempi puhumaan. Naiset usein on. Eikä isällä sitä paitsi taida edes olla rahaa. Että ei kai sen kannattais kauppaan mennäkkään.

Äiti huomasi meidät ja lopetti onneks sen meuhkaamisen. Mut sitte alko hiljaisuus, joka oli jotenki vielä pahempi. Joskus se kestää koko illan, eikä äiti sano meille mitään ennenku vasta sitten kun me mennään nukkumaan. Paitsi Napille. Sille se kyllä puhuu, koska se on pienin ja äidin lellikki. Nytkin se nosti Napin syliinsä ja pusutteli sitä vähän niskaan. Musta tuntuu, että äiti saa Napista jotenki enemmän lohtua kun meistä isommista.

Aili katto sitä touhua ja murisi vähän aikaa itekseen. Mutta sitten se vaan kohautti olkapäitään ja lähti huoneesta. Päätti varmaan, että tää ei hänelle kuulu. Eikä sen kai kuuluis kuulua mullekkään. Mut kun mä en vaan osaa olla välittämättä. Niinpä mä jäin jotenkin tyhmänä vaan seisomaan siihen. Kun en tienny, mitä muutakaan olisin tehny. Äiti huomasi mut ja katto pitkään. Ja sitte se lipsautti suustaan jotain sellasta, minkä mä heti tajusin olevan kuningasidea.

– Älä sitten sinne päiväkirjaas näitä tälläsiä kirjota, se sano. Ja sillä sekunnilla mä päätin, että tismalleen niin mä teen. Johonkinhan tälläset asiat on pakko purkaa. Muuten ne jää sisälle kiertämään ja voi aikaa myöten aiheuttaa vaikka minkälaisia ongelmia. Oon lukenu. Näissä asioissa mä oon aika samanlainen kun isä, vaikka mä oonkin tyttö. Me ei kumpikaan tykätä sanoo asioita ääneen, kun silloin ne tulee heti jotenkin todellisemmiks. Mut kirjottaminen on jotenkin miedompaa. Kun eihän päiväkirjaan voi sattua, vaikka sanois rumastikin. Kun ei sillä oo tunteita.

Isällä ei oo päiväkirjaa, tai ainakaan mä en tiedä että olis. Mut mä oon huomannu, että se tekee tätä samaa sen keksintöjen kanssa. Se juttelee asiansa niihin. Kerran se esimerkiks sano, että olis ihanaa, jos äiti hierois joskus sen hartioita. Mutta kun äidillä on aina niin paljon kotitöitä ja muita hommia, ei isä halua pyytää. Niin se sitten yhtenä päivänä keksi sormiennapsautuksella toimivan selänhierojan.

Joskus se myös keksi aamutohvelit, jotka kävelee itsestään luokse kun niitä kutsuu nimeltä. Tossujen nimet on Pentti ja Armi. Niinkun isä ja äiti.

Isä ei halua kuulua, vaan näkyä. Siinä me ollaan vähän erilaisia. Mä en haluais kumpaakaan. Mut päiväkirjalle mä voin kertoa kaiken. Silloin surullisetki asiat tuntuu melkeen siltä kun ne olis vaan jotain tarinaa. Ja tarinathan on siitä kivoja, että ne voi muuttua ihan yhtäkkiä vaan onnelliseks. Voispa

elämäki.

Kohta on joulukuu ja kaikki on ihan pielessä.

Meidän perhe

Mun parhaan kaverin nimi on Tiina. Kaikki sanoo sitä Tinkeks. Kun Tinke oli meillä ekan kerran, se sano että meidän perhe on ihan outo. Mä olin silloin vasta seittämän ja sanoin, että eikä oo.

Mut sitte mä menin käymään Tinken kotona. Sen isä on insinööri ja äiti kampaaja. Niillä on paljon isompi koti kun meillä, vaikka Tinkellä ei oo edes sisaruksia. Joskus Tinke sanoo, että olis kiva jos olis. Mutta sen jälkeen kun se kerran näki miten me Ailin kanssa tapeltiin, ei sitä oo enää harmittanu. Kuulemma se on ihan hauskaa, kun voi istua joka ilta puoli kuudelta äidin ja isän kanssa ruokapöydässä ja keskustella siitä, miten päivä on mennyt. Että on rauhallista ja mukavaa ja kaikki lahjat jouluna on vaan sille.

Ennen kun mä menin kouluun, mä luulin, että kaikkien muidenkin isät keksii asioita. Niin kuin vaikka ne Pentti ja Armi-tohvelit, jotka isä keksi. Tai taskuun mahtuvia uimapatjoja. No, siihen isä kyllä sai idean Aku Ankasta, mutta ennen isää kukaan ei ollu vielä keksiny miten sellaisen voi tehdä oikeesti.

Mun isä on tosi kiva ja hauska. Kaikki tykkää siitä. Tinkekin, vaikka sen oma isä onkin ihan erilainen. Kun isä nousee aamulla sängystä, se sanoo aina ekana, että tänään on Suurten Keksintöjen Päivä. Vaikkei oliskaan. Äiti ja isä oli

rakastunu jo lapsina. Ne on aina ollu samalla luokalla. Isää oli sanottu jo sillon Pelle Pelottomaks, koska se keksi kaikkee ja oli vähän pelle muutenkin.

Äiti on ammatiltaan opettaja, tai oikeestaan se oli. Pennalanmäen koululla, mutta siitä on kuulemma jo ikuisuus aikaa. Se oli joskus ennen kun mä, Aili ja Nappi synnyttiin. Äiti sanoo aina, että kun me oltiin pieniä, se oli sen elämän kulta-aikaa. Sillonhan se oli tietenkin kotona vaan, eikä töissä ollenkaan. Tai tekihän se tavallaan töitä sillonkin. Hoiti meitä, siivos ja teki ruokaa. Ja oli ilonen.

Mut sitte Nappi täytti kolme ja äidin piti mennä töihin. Kun sillon ei kai kotonaolosta saa enää rahaa. Ja siihen se äidin ilisuus sitte loppukin. Kun eihän se tietenkään enää sitä samaa opettajan paikkaa saanu, mistä se oli kuulemma tosi paljon tykänny. Sen luokka oli ehtiny kasvaa jo koulusta ulos ja äidin tilalle oli otettu joku toinen ope. Mut kun äiti oli niin paljon tykänny just Pennalanmäen koulusta, se meni sitte siivoamaan sitä. Joka päivä, välillä ihan iltaan asti.

Nyt äiti on tehny sitä jo pari vuotta ja on ihan onneton. Palkka on huono ja työtä pitää tehdä hirveesti. Äiti on väsyny ja sen selkä on usein kipee. Joskus mä kuulen, kun se itkee vessassa työpäivän jälkeen. Joskus se myös kiroilee. Mut ei sekään oo pahinta. Pahinta on se, että isä ei oo pitkään aikaan keksinyt mitään. Joka päivä se kävelee kotona niin, että lattiassa on jo melkeen reikiä. Joskus se myös puhuu

ääneen. Mut keksinnöt ei vaan tuu sen luokse.

Eikä kukaan meistä osaa sitä auttaa.

Rakkauskone on tarina Palosaaren perheestä. Isästä, äidistä ja heidän kolmesta tyttärestään Jontusta, Ailista ja Napista. Sekä tietenkin perheen viisaasta lemmikkikanista, Pupu Ruppusesta, jonka kanssa perheen kuopus Nappi telepaattisesti keskustelelee.

Perhe on aiemmin ollut onnellinen, mutta nyt isällä ja äidillä menee huonosti. Isä on ammatiltaan keksijä ja äiti siivoaa koulua, jossa toimi ennen opettajana. Äiti on väsynyt työhönsä ja vihainen isälle, joka hänen mielestään vain laiskottelee kotona, eikä tee mitään. Ja isä on surullinen, koska ei äidin jatkuvan vihaisuuden takia pysty enää keksimään.

Onneksi perheen neuvokkaat tyttäret tajuavat mistä asia kiikastaa. He järjestävät äidille töistä lomaa, jotta tilanne rauhoittuisi ja isä pääsisi keksimisessään vauhtiin. Ja niin isä pääseekin. Hän rakentaa Rakkauskoneen, koska uskoo saavansa sen avulla äidin rakastumaan taas itseensä.

Mutta onko asia niin yksinkertainen? Voiko rakkautta tuottaa koneella?

